

Söguklúbbur

krakkabok.is

JÚNÍ 2023

Efnisyfirlit

Efnisyfirlit.....	1
Töfra skógurinn.....	3
Dansandi björninn.....	7
Stóra hlaupið.....	10
Týndi flugdrekinn.....	13
Litla eldflugan.....	16
Einföld pappírs skutla.....	17
Flóknari pappírs skutla.....	18
Leikir fyrir sumafrið og þrautir til að prenta út.....	19

Hljóð bók

Teiknisamkeppni

Teiknaðu fallega mynd, gaman væri ef myndin væri með tengingu í eina af sögum mánaðarins en það er alveg frjálst val. .

Senda þarf myndina fyrir 25. maí á netfangið info@krakkabok.is Við veljum síðan eina mynd og hún verður birt í næstu útgáfu.

Í vinning er boðsmíði fyrir tvo í bíó.

Töfra skógurinn

[Hljóðbók](#)

Dularfulla uppgvötunin!

Einu sinni í litlu þorpi bjuggu systkini sem hétu Emma, Lína og Soffía. Þau voru alltaf að leita að einhverju nýju og spennandi að skoða og gera. Einn sólríkan dag þegar þau voru hjólandi út fyrir bæinn rákust þau á falinn slóða sem lá djúpt inn í lítinn og þéttan skóg.

Þau urðu mjög forvitnin og þau fylgdu slóðanum þar sem hann lá í gegnum há grenitré og falleg blóm. Þegar þau voru búinn að ganga lengra inn í skóginn heyrðu þau undarleg hljóð og glitrandi ljós á milli trjána.

Þau gengu í átt að ljósinu og komust þau að rjóðri og fyrir framan þau stóð tignarlegt tré með greinar sem náðu til himins. Í kringum tréð var líflegur fjöldi skepna sem þau höfðu aðeins lesið um í bókum — þar voru álfar, dvergar og talandi verur. Börnin stórðu af undrun.

Gömul en vitur uгля að nafni Óliver flögraði niður úr nærliggjandi grein. „Velkomin unga fólk, í töfra skóginn,“ hrópaði hann með hlýju brosi. „Þessi töfrandi staður hefur verið falinn í aldir, en núna þarf hann ykkar hjálp.“

Emma, Lína og Soffía glottu forvitnilega. "Hvað getum við gert?" spurði Soffía, ákveðinn í röddu.

„Töfraskógurinn er í hættu,“ útskýrði Óliver. "Gráðugur verktaki ætlar að eyðileggja þennan stað og breyta honum í verslunarmiðstöð. Saman getum við bjargað þessum stað. Þú verður að fara í töfrandi ævintýri til að finna töfra geimsteinanna sem halda uppi töfrum skógarins. Ef þið finnið geimsteinanna bjargið þið þessu landi.“

Spennan jókst hjá krökkunum. Þau voru tilbúin að taka áskorunni, til þess að vernda þennan heillandi töfra heim sem þau höfðu uppgötvað.

Leitin að töfra gimsteinum

Útbúin með kort sem Óliver teiknaði fóru krakkarnir af stað. Kortið leiddi þau um hlykkjótta stíga, yfir stóra læki og yfir mosótt hraun. Á leiðinni hittu þau dularfullar verur sem buðu upp á leiðsögn og vináttu.

Fyrst hittu þau Rósu, uppátækjasaman álf með glitrandi vængi. Hún leiddi þau að földnum fossi þar sem fyrsti gimsteininn, Sáttar geimsteininn, var falinn. Vatnið fossaði niður í kristaltæra lind og neðst, innan um litríka smásteina, var gimsteininn. Það ljómaði af mildu ljósi þegar Emma tók hann varlega upp.

Næsti áfangastaður þeirra var gamalt eikartré. Þegar þangað var komið fundu þau gamlan vitran dverg sem hét Nöldur Fótur. Hann benti þeim á seinni gimsteininn, Vaxtarsteininn, falinn á túni þakið sóleyjum og öðrum fallegum blómum. Gimsteininn skein af lífskrafti þegar Lína stakk honum í vasann.

Að lokum lögðu krakkarnir leið sína lengra inn í skóginn þar sem uppátækjasamur refur að nafni Robbi leiddi þau að leynilegum helli. Þar inni var allt upplýst af glóandi sveppum og þar fundu þau síðasta gimsteininn, Verndar gimsteininn. Geislandi orka hans fyllti hellinn af ljósi og Soffía vaggði honum varlega í höndunum.

Með alla þrjá gimsteinana sneru krakkarnir aftur í rjóðrið þar sem Óliver og töfrandi verurnar biðu spennt eftir þeim. Eftirvænting var í loftinu þegar krakkarnir komu með gimsteinana.

Allt í einu lifnaði allur skógurinn við. Trén hvísluðu þakklæti sínu og blómin blómstruðu skærara en nokkru sinni fyrr. Töfra skóginum var bjargað!

Með gleðitár í augum kvöddu Emma, Lína og Soffía nýju vini sína.

Varanleg vinátta

Þegar börnin bjuggu sig undir að yfirgefa Töfraskóginn söfnuðust verurnar í kringum þau, augun þeirra voru full af þakklæti. Vitra uflan Óliver settist á öxl Emmu og talaði með hátíðlegri röddu.

„Hugrekki ykkar og ákveðni hefur bjargað heiminum okkar,“ sagði hann. "Við munum vera ykkur að eilífu þakklát, kæru börn. Þið hafið sannað að jafnvel þeir minnstu á meðal okkar geta skipt sköpum."

Emma, Lína og Soffía skiptust á brosi og hjörtu þeirra fylltust hlýju. Þau höfðu myndað tengsl við dularfullu verurnar og fundu fyrir djúpri tengingu við Töfraskóginn.

„Við munum sakna ykkar allra,“ sagði Lína, með einlægru í rödd. „En við lofum að vernda þennan skóg svo lengi sem við lifum.“

Rósa, uppátækjasemi álfurinn, blakti í kringum Soffíu, með glitrandi vængjum. „Við treystum ykkur,“ sagði hún. "Munið að galdrar eru til í hjörtum þeirra sem trúa á mátt hans."

Krakkarnir veifuðu til vina sinna og lögðu af stað heim. Á leiðinni heim gengu þau meðfram slóðanum í skóginum. Þau fundu fyrir þakklæti vegna ævintýrsins sem þau höfðu upplifað.

Þegar þau komu aftur heim vildu Emma, Lína og Soffía deila sögunni um Töfra skóginn með fjölskyldunni og vinum. Sagan um töfrandi ævintýri þeirra dreifðist um samfélagið og íbúarnir í

litla þorpinu fóru að meta mikilvægi þess að varðveita náttúruna og undur sem hún hafði að geyma.

Innblásin af sögu krakkana skipulögðu bæjarbúar tilraunir til að vernda skóginn og dýralífið í kringum þorpið. Þau héldu fjáröflun, gróðursettu tré og fræddu aðra um mikilvægi náttúruverndar. Töfra skógurinn hafði ekki aðeins snert líf Emmu, Línar og Soffíu heldur var hann orðinn mikilvægur partur af samfélaginu.

Þetta varð til þess að verktakinn hætti öllum áformum um að reisa verslunarmiðstöð þar sem Töfra skógurinn var.

Árin liðu og krakkarnir stækkuðu, en minningarnar um Töfra skóginn voru þeim í fersku minni. Þau stunduðu mikla útivist og helguðu líf sitt að vernda og varðveita náttúruna.

Dag einn, þegar þau heimsóttu þorpið á fullorðinsárum, ákváðu þau að fara inn í Töfra skóginn. Þar var blómlegra og líflegra en nokkru sinni fyrr. Verurnar sem þau höfðu einu sinni vingast við, þekktu þau og tóku þeim opnum örmum. Tengslin sem þau höfðu myndað við dularfullu verurnar hafi haldist í gegnum tíðina og það var vitnisburður um varanlegan mátt vináttu og töfra náttúrunnar.

Þegar Emma, Lína og Soffía gengu hönd í hönd út úr Töfra skóginum, stolt og ánægð vitandi til þess að töfrarnir í skóginum myndu lifa að eilífu.

Dansandi björninn

[Hljóðbók](#)

Í hjarta gróskumíks skógar bjó björn að nafni Bjössi. Ólíkt öllum öðrum björnum elskaði Bjössi að dansa. Alltaf þegar hann heyrði tónlist gat Bjössi ekki annað en að sveifla sér hátt og lágt og hreyfði hann sig af náð og gleði.

Hin dýrin í skóginum dáðust af dans hæfileikum Bjössa. Þau söfnuðust saman til að horfa á hann þegar hann hringsnérist meðal trjáanna og feldurinn hans glitraði í sólarljósinu. Dansinn hans Bjössa vakti bros á andlitum þeirra sem horfðu á hann.

Einn örlagaríkan dag þegar Bjössi dansaði glaður í skóginum, Var Aron sirkús eigandi í nágreninu, hann var undrandi yfir hreyfingum Bjössa og sá tækifæri til að græða mikla peninga á honum, án þess að hika tók hann Bjössa og læsti hann inni í búri.

Skyndilega snerist heimur Bjössa á hvolf. Í stað frelsi skógarins var hann bundinn við lítið, þröngt búr. Sirkuseigandinn, herra Aron, sá Bjössa sem ekkert annað en aðdráttarafl sem neyddi hann til að framkvæma brellur fyrir fagnandi áhorfendur.

Dagar breyttust í vikur og andi Bjössa fór að dofna. Hann saknaði ferska loftsins, ilm laufanna og hláturs vina sinna. Innst inni vissi Bjössi að honum var ætlað að dansa frjáls, en ekki skemmta öðrum gegn vilja sínum.

Eitt stjörnuþjargt kvöld þegar Bjössi sat í búrinu sínu, kom hugrakkur og útsjónarsamur íkorni, sem hét Símon. Símon hafði séð Bjössa dansa í skóginum áður en hann var numin á brott og var staðráðinn í að hjálpa honum að endurheimta frelsið hans.

Eftir smá heilabrot glotti Símon, hann var komin með áætlun! Hann fékk hjálp frá gamalli uglu sem heitir Óliver, hann gat flogið um næturhimininn og safnað upplýsingum um sirkusinn úr fjarska. Saman myndu þeir frelsa Bjössa.

Í skjóli myrkurs settu Símon og Óliver áætluna af stað. Símon hljóp um sirkus svæðið og olli ursla og leiddi öryggisverðina frá búrinu hans Bjössa. Á meðan flaug Óliver hljóðlega yfir svæðið og sagði Símoni upplýsingar um dvalarstað sirkus eigandans.

Þegar verðirnir voru uppteknir opnaði Símon hurðina á búrinu og Bjössi steig varlega út, hjarta hans sló hratt og ört. Símon leiddi Bjössa í gegnum tjöldin á meðan Óliver fylgdist með að ofan.

Loksins komust þeir á aðalsviðið þar sem sirkus eigandinn, herra Aron, stóð með svipu í hendi, tilbúinn að neyða Bjössa til að koma fram á ný. En að þessu sinni var Bjössi staðráðinn í að standa með sjálfum sér.

Með hugrekki gekk Bjössi að miðju sviðinu og áhorfendur þögnuðu, óvissir um hvað væri að gerast. Bjössi dró djúpt andann, lokaði augunum og lét tónlistina innra með sér stýra sérhverri hreyfingu. Hann dansaði af ástríðu og hvert skref hans geislaði af gleði.

Áhorfendur voru heillaðir af frammistöðu Bjössa. Það braust út lófa klapp og fagnaðarlæti þegar þau urðu vitni að birni sem dansaði frjálts, ekki af skyldurækni heldur af hreinni ást á listinni.

Þegar Bjössi hneigði sig tignarlega áttaði sirkus eigandinn, herra Aron, villuna í háttum sínum. Hann hafði vanmetið anda og hæfileika Bjössa. Hann var yfirbugaður af sektarkennd og baðst innilega afsökunar og lofaði að breyta um háttsemi. Frá þeim degi yrði Bjössi frjálst að fylgja draumum sínum og dansa hvar sem hann vildi.

Bjössi sneri aftur í skóginn þar sem dýravínir hans tóku á móti honum með opnum loppum. Þau dönsuðu og fögnuðu fram á rauða nótt. Þegar Bjössi fór að sofa þessa nótt var hann þakklátur vinum sínum sem björguðu honum frá sirkúsnum.

Stóra hlaupið

[Hljóðbók](#)

Einu sinni í litríkum og líflegum skógi bjó hópur dýra sem elskuðu að leika og skemmta sér saman. Einn sólríkan dag söfnuðust þau saman í kringum stórt eikartré og ræddu spennt um stóran viðburð sem var á næstunni, stóra hlaupið!

Stóra hlaupið var árlegur viðburður þar sem öll dýrin í skóginum söfnuðust saman til að keppa hvert við annað í æsispennandi keppni um krókotta stíga og engi. Þetta var hápunktur ársins og allir hlökkuðu mikið til.

Á meðal dýrana var lítil kanína sem hét Robbi. Robbi var þekktur fyrir hjálpssemi og var alltaf góður við alla en hann var feiminn og kvíðin. Þegar hann frétti af Stóra hlaupinu, varð hann mjög spenntur, en á sama tíma fann hann til hræðslu. Efasemdir fylltu huga hans og hafði hann áhyggjur af því að vera ekki nógu fljótur eða hæfur til að taka þátt.

Dagarnir liðu og horfði Robbi á vini sína æfa og gera sig klára fyrir keppnina. Besti vinur hans, Simmi íkorni, tók eftir áhyggjusvip Robba og spurði: "Hvað er að, Robbi? Af hverju ertu ekki að búa þig undir fyrir Stóra hlaupið?"

Robbi andvarpaði og viðurkenndi: "Ég er hræddur, Simmi. Ég held að ég sé ekki nógu góður til að keppa á mótí öllum. Hvað ef ég kæmi síðastur í mark eða geri sjálfan mig að fífli?"

Simmi hoppaði nær og lagði varlega loppuna á öxl Robba. "Robbi, þú ert frábær hlaupari. Þú hefur oft hlaupið fram úr mér þegar við erum að keppa. Þú þarft bara að trúá á sjálfan þig eins og við trúum á þig. Hlaupið snýst ekki bara um að vinna, það snýst um að skemmta sér og gera sitt besta."

Robbi horfði á vin sinn, augu hans tidruðu af von. Orð Simma hljómuðu innra með honum og hann áttaði sig á því að vinir hans trúðu á hann, jafnvel þegar hann trúði ekki á sjálfan sig. Ótti Robba fór að hverfa og í staðinn kom sjálfstraust.

Robbi ákvað að slá til. Hann byrjaði að æfa á hverjum degi, hlaupandi í gegnum skógin, byggði upp þrek og hraða. Hin dýrin hvöttu hann áfram.

Stóri dagurinn rann upp og iðaði skógurinn af spenningi. Dýrin söfnuðust saman við upphafslínuna og hjörtun slóu hratt. Robbi stóð á meðal þeirra og spennan rann um æðar hans. Hann leit í kringum sig og sá brosandí andlit vina sinna, sem gaf honum styrk. Hann kinkaði kalli og brosti til baka.

Þegar keppnin hófst fann Robbi fyrir auknum krafti og sjálfstrausti. Vindurinn hvíslaði hvatningarorðum í eyru hans og hann byrjaði að hlaupa hraðar en nokkru sinni fyrr. Með hverju skrefi fannst honum hann léttari, sterkari og óttinn fjaraði út.

Keppnin leiddi þá um hlykkjóttá stíga og engi, með allskyns hindrunum og áskoranir til að takast á við. Robbi sigraðist á þeim öllum. Hann var ekki sá fljótasti en komst að því að gleðin við að taka þátt og gera sitt besta skipti meira máli en að sigra.

Þegar Robbi fór yfir marklínuna fögnuðu vinir hans árangrinum sem hann hafði náð. Þeir söfnuðust allir í kringum hann, sungu og klöppuðu honum til fagnaðar. Robbi ljómaði af stolti, vitandi að hann hafði staðið frammi fyrir ótta sínum og afrekað eitthvað merkilegt.

Frá þeim degi varð Robbi innblástur fyrir aðra sem voru að berjast við kvíða. Hann lærði það að trúa á sjálfan sig væri stærsti sigurinn. Og á hverju ári, þegar Stóra hlaupið kom, hlupu Robbi og vinir hans saman, hvöttu og studdu hvern annan og minntu hvert annað á hina raunverulegu merkingu vináttu og hugrekksis.

Týndi flugdrekinn

[Hljóðbók](#)

Einu sinni bjó ung stúlka sem hét Lilja í litlu þorpi. Hún elskaði að eyða dögum utandyra, skoða náttúruna og láta hugmyndaflugið svífa. Einn sólríkan dag ákvað Lilja að fljúga fallega flugdreknum sínum í garðinum. Glöð á svipin horfði hún á flugdrekann sinn dansa um himininn, eins og hann ætti sér sitt eigið líf.

En eins og hendi hefði verið veifað komu dökk ský skyndilega og sterk vindhviða fór um garðinn. Áður en Lilja náði að bregðast við, rann flugdrekinn úr greipum hennar og flaug í burtu, borinn af kröftugum vindinum. Hún reyndi að elta hann en stormurinn ágerðist og rigning helltist niður.

Lilja var ákveðin í að gefast ekki upp og ákvað að finna týnda flugdrekann sinn. Hún lagði af stað í ævintýri og fylgdi leiðinni sem vindurinn hafði tekið flugdrekann hennar. Rigningin gerði fötin hennar rennandi blaut en það stoppaði ekki Lilju.

Þegar hún gekk áfram rakst hún á vingjarnlegan íkorna sem hét Simmi. Simmi hafði séð flugdreka Lilju fljúga hjá og bauð hann fram aðstoð sína. Saman leituðu þau hátt og lágt, um engi og yfir hæðir. En sama hversu vel þau leituðu, það virtist ómögulegt að finna flugdrekann.

Rétt þegar Lilja var við það að missa vonina rákust þau á lítinn skó. Henni til mikillar undrunar uppgötvaði Lilja hóp dýra sem hýrðust saman og leituðu skjóls fyrir rigningunni. Þar á meðal var gömul uglasem hét Óliver og heilsaði Lilju blíðlega.

Óliver tók eftir sorginni í augum Lilju og spurði hana hvað hefði gerst. Lilja útskýrði ógæfu sína. Samúðarfulla uglasem hlustaði af athygli og sagði síðan: "Stundum, þegar hlutirnir fara ekki eins og áætlað er, leiðir það okkur til óvæntra uppgötvana. Ekki missa vonina, mín kæra."

Uppörvuð af viturlegum orðum Ólivers ákvað Lilja að halda áfram leit sinni. Dýrin í skóginum tóku þátt í leitinni. Þau dreifðu sér, gengu í gegnum runna og klifruðu í trjám, með von um að sjá týnda flugdrekann.

Þegar þau héldu dýpra inn í skóginn fór rigningin að minnka og sólargeislar streymdu í gegnum dökku skýin. Hjarta Lilju fylltist vonarglampa. Og akkúrat þegar hún hélt að allt væri glatað heyrði hún dauft þruskhljóð koma frá nærliggjandi kjarri.

Lilja flýtti sér í átt að hljóðinu og þar var ástkær flugdrekinn. Hann hafði flækst í kvíslunum í óveðrinu en náð að halda sér í heilu lagi. Andlit Lilju lýstist upp af hreinni gleði þegar hún losaði flugdrekann sinn.

Dýrin fögnuðu með Lilju, fagnaðarlæti þeirra ómuðu í gegnum skóginn. Lilja þakkaði hverjum þeirra fyrir stuðninginn. Hún áttaði sig á því að ævintýrið hennar að finna týnda flugdrekann hafði leitt hana til að eignast góða vini.

Með flugdrekann sinn í höndunum lögðu Lilja og nýju vinir hennar leið sína aftur í garðinn. Stormurinn var liðinn hjá og skildi eftir sig stóra polla.

Frá þeim degi komu Lilja og vinir hennar oft saman í garðinn og flugu flugdrekum. Alltaf þegar vindurinn blés, leit Lilja upp til himins, vitandi að stundum gerast skemmtulegustu ævintýrin með því að sleppa takinu.

Litla eldflugan

[Hljóðbók](#)

Einu sinni á tunglbjartri nóttu, í gróskumiklum og töfrandi skógi, bjó lítil eldfluga sem hét Finnur. Þó öll önnur dýr í skóginum virtust hafa sérstaka hæfileika, fannst honum hann vera lítill og ómerkilegur. Það virtist sem allir hefðu tilgang nema hann.

Finnur horfði á fuglana svífa um himininn og syngja laglínur. Þokkafullu dádýrin stukku áreynslulaust um engi og gamla vitra uflan Óliver sat á grein. En aumingja Finnur fannst hann vera glataður og ósýnilegur í samanburði við öll hin dýrin.

Kvöld eitt þegar sólin hvarf fyrir sjóndeildarhringinn var skógurinn umvafinn myrkri. Finnur gat ekki annað en tekið eftir fegurð stjarnanna fyrir ofan. Þær virtust svo langt í burtu en samt lýstu þær upp næturhimininn með sínu milda ljósi. Finnur vellti fyrir sér hvort hann gæti komið með smá af þessu ljósi í skóginn.

Finnur var staðráðinn í að finna tilgang og byrjaði að æfa í laumi. Hann gerði tilraunir með mismunandi leiðum til að láta pínulíftinn líkama sinn lýsast upp. Í fyrstu gekk honum ekki vel. En með þrautseigju og ákveðni varð allt í einu lítið ljós, það var ekki sterkt en hann hélt áfram og ljósið varð bjartara með hverri nóttu sem leið.

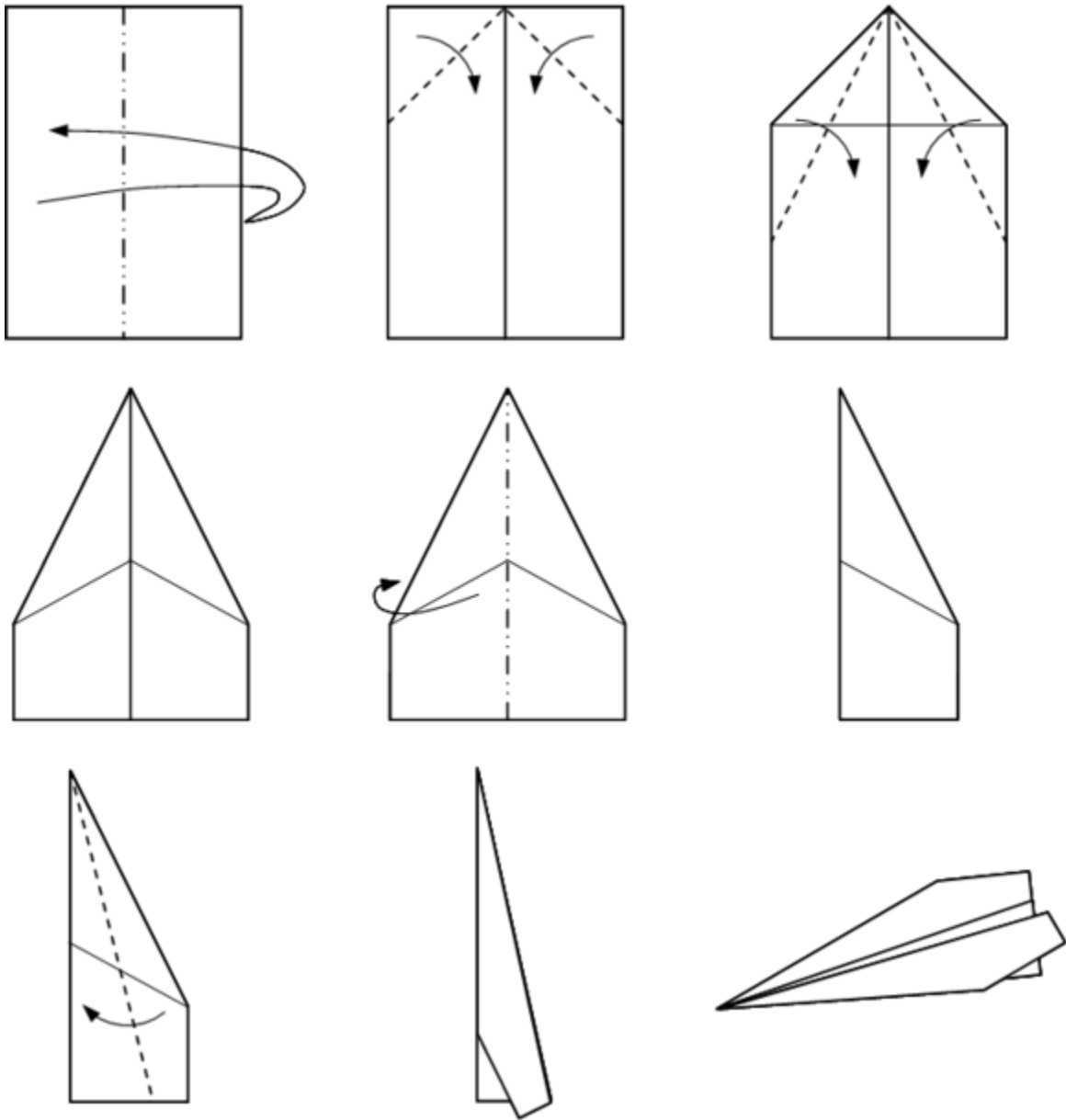
Kvöld eitt, þegar Finnur fór langt inn í skóginn, rakst hann á hóp af hræddum dýrum sem hýrðust saman. Þau voru bæði týnd og hrædd, komust ekki heim aftur í kolsvörtu myrkrinu. Augu þeirra fylltust von þegar þau tóku eftir daufum ljóma Finns.

Hugrakkur flögraði Finnur nær þeim og ljós hans varð bjartara. Týndu dýrin urðu undrandi. Bjarminn lýsti upp leiðina og leiddi hann þau í gegnum skóginn.

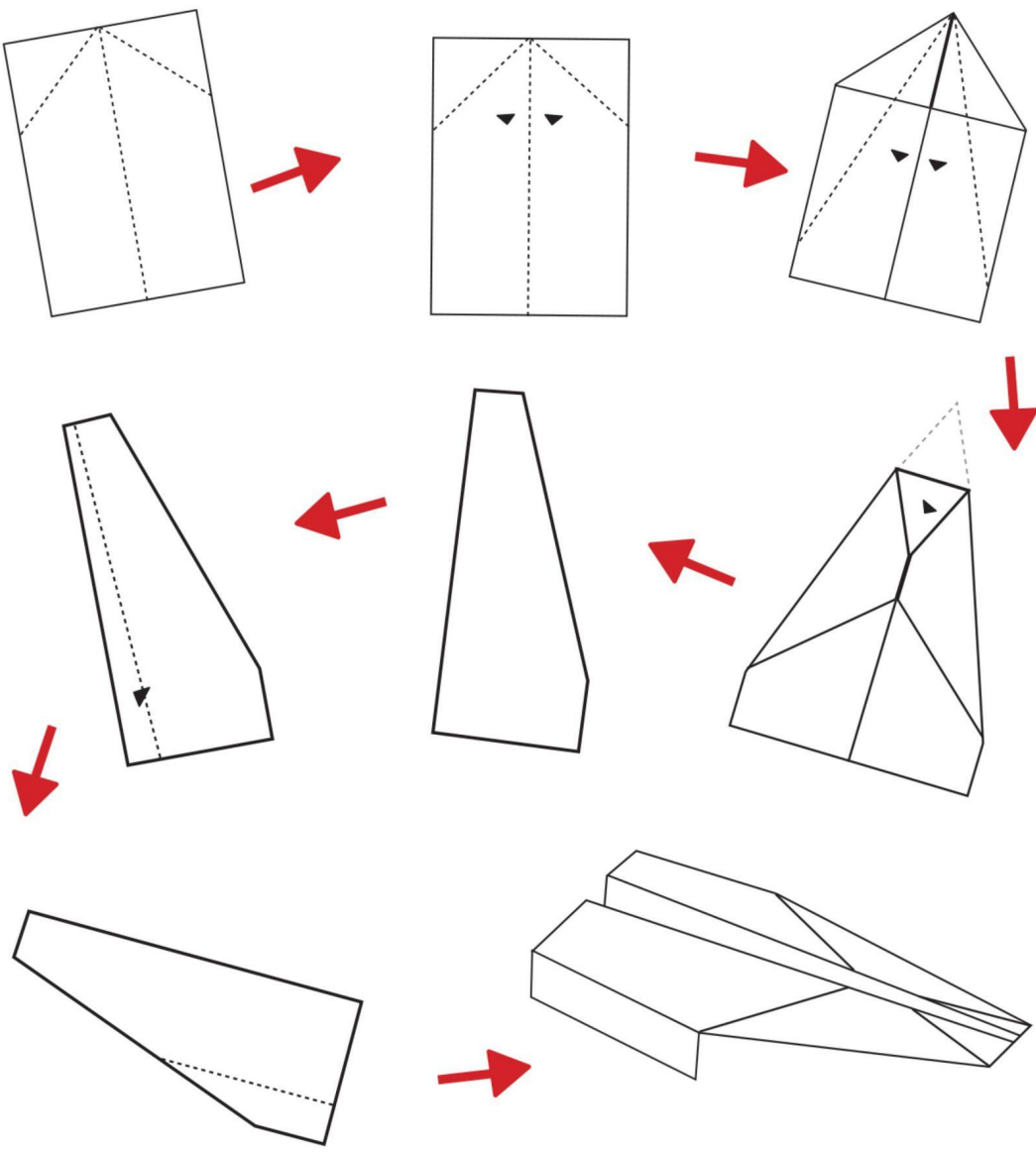
Fljótt barst orðrómur um skóginn um hugrekki Finns. Dýr af öllum stærðum og gerðum leituðu aðstoðar Finns. Hann varð þekktur sem hetja skógarins, færði ljós í myrkustu hornin og leiddi týndar skepnur aftur heim til sín.

En sönn gjöf Finns var ekki bara að lýsa upp skóginn með ljósinu sínu, það var að sýna öðrum að þeir hefðu líka einstaka hæfileika innra með sér. Hann hvatti önnur dýr að finna sinn eigin ljóma.

Einföld pappírs skutla

Flóknari pappírs skutla

Leikir fyrir sumafrið og þrautir til að prenta út

HVER ER MAÐURINN?

Leikurinn gengur út á að einn aðili í bílnum velur sér einhverja fræga persónu eða vin og aðrir giska á með því að spyrja. Aðeins má svara með já eða nei, þar til rétta persónan hefur verið fundin.

HVAÐA SÉRÐU ÚTUM GLUGGANN.

Nefnið eitthvað sem byrjar á ákveðnum bókstaf. Dæmi: F gætiverið fjall, fólk, fjara osf. Tímavörður ákveður hve langan tíma leikurinn er. Og sá sem hefur fundið flest með hverjum staf vinnur. Hægt er að keppa saman í liði eða sem einstaklingar.

FRÚIN Í HAMBORG.

Frúin í Hamborg er einnig orðaleikur, þar sem tveir þátttakendur leika. Hægt er að velja hve langan tíma leikurinn á að taka.

Sá sem er spyrjandinn spyr?

Hvað keyptir þú þér fyrir peningana sem frúin í Hamborg gaf þér.

Ekki má segja svart, hvítt, já eða nei. Ef þau bannorð eru notuð er sá sem svarar er búinn að tapa leiknum. Ef sá sem spurður er hefur ekki sagt bannorðin eftir þann tíma sem valinn hefur verið fyrirfram hefur hann unnið leikinn.

AÐ GETA UPPÁ HVER SYNGUR EÐA HVÆÐ

Hægt er að nota spilunarlista eða geisladisk. Einn sér um tónlistina hverju sinni. Hver er flytjandinn, eða hvað heitir lagið. Einnig má stoppa í miðju lagi og spyrja, hvað kemur næst í textanum. Tilvalið til að rifja upp gömlu góðu íslensku textana með börnunum. Og svo auðvitað njóta þess að syngja saman í bílunum.

HVAÐ ER FRAMUNDAN?

Þegar brú er framundan er tilvalið að spyrja, hvað heitir áin sem við erum að keyra yfir. Einnig, hvaða þorp, bær, foss eða annað er framundan. Oft leynast í bílnum þeir sem þekkja landið sitt vel og vita svarið en ef við vitum það ekki, þá eru oftast skilti sem vísa á helstu kennileiti og staðina sem framundan eru. Svo er bara um að gera að njóta þess að stoppa og borða nestið og skoða eitthvað af þeim fallegu stöðum sem oft er bara keyrt framhjá. Mikið af skemmtilegum svæðum þar sem tilvalið er að teygja úr sér og fara jafnvel í skemmtilega leiki, áður en haldið er áfram ferðinni.

